

ringen her brugte Fremgangsmaade, der er aldeles i Overensstemmelse med hele vort øvrige Massineri, og den eneste Indvending, der kunde gjøres mod den, forekom, saavidt jeg husker, Statsrevisoratet — i det Mindste maa dette gjælde for mit Bedkommende — at være den, at Regjeringen maaskee kunde have sagt: De Obligationer have i denne Tilstand ingen Værdi; det er en Ulykke, som Du maa bære, Du faaer Intet for dem! Jeg troer imidlertid ikke, at en saadan Fremgangsmaade, om den end kunde være juridisk medholdelig, om der end ikke ved Domstolene kunde fremtvinges en anden, var den, som vi kunde ønske, at Regjeringen havde brugt; da Revisoratet imidlertid fandt — jeg beder atter erindre, at jeg her vel troer at tale i det samlede Revisorats Navn, men dog ikke aldeles absolut kan forstikke det, da jeg ikke ganske noie husker, hvilke Uttringer der faldt i den Henseende — at, naar man i den yderste Grad, selv ved mindre passende Midler, vilde see at undgaae enhver Udgift, der kunde undgaaes, havde Regjeringen kunnet undgaae denne Udgift, og det meente derfor, at der var Anledning til at gjøre en Indstilling, som da blev den, at disse 400 Rbd. skulde billiges. Udvalget er nu kommet til det Resultat, at de ikke kunne passere, hvilket er det strengeste Resultat, Rigsdagen kan komme til; naar den ikke vil anlægge Sag om Erstatning, og efter de Uttringer, der ved første Behandling faldt fra den ærede Ordførers Side, maatte man troe, at det var nærmest disse 400 Rbd., og ikke den indisponible Kassebeholdning overhovedet, Udvalgets Indstilling var myntet paa. Af det, jeg her har ytret, troer jeg, man vil see, at det ikke var aldeles uden Grund, naar jeg sagde, at jeg ikke var bleven fuldkommen overbevist ved Ordførers Udvikling; thi naar Dadelen netop skal gaae ud paa disse 400 Rbd., og ikke paa den indisponible Kassebeholdning overhovedet, saa seer jeg ikke rigtig, hvad det egentlig var, Udvalget meente, og hvad det altsaa egentlig var. Thinget ved at votere denne Indstilling kom til at votere, om det var, at Manden ikke skulde have de 400 Rbd., som han ved den sidste Brandfæde var bleven udsat for at tabe, eller om Indstillingen skulde betyde, at Regjeringen

havde valgt en urigtig, uhenigtsmæssig Fremgangsmaade. Det Sidste kunde Indstillingen ogsaa betyde, men derom faldt der, saavidt jeg husker, ikke noget Ord, og under den Forudsætning altsaa, at Indstillingen kun gjælder disse 400 Rbd., er jeg endnu noget paa det Uklare med, hvad Meningen egentlig har været. Skulde Meningen derimod have været den, at dette Botum, som er det eneste i dette Aars Revisoratsberetning, hvor den indisponible Kassebeholdning spiller en Rolle, fremtidig skulde være Grundlaget for, at overhovedet ingen Opsørelse paa indisponibel Kassebeholdning skulde billiges, saa skal jeg indrømme, at deri er der Mening, men det var ikke den, der fremtraadte ved 1ste Behandling, og den forekommer mig ogsaa at have sin meget ynskelige Side. Jeg troer paa ingen Maade, det gaaer an blot ved en saadan Votering at træffe en saa indgribende Foranstaltning som den, at Opsørelse paa indisponibel Kassebeholdning fremtidig skal ophøre, ja jeg troer ikke engang, det gik an, selv om det udtrykkelig var sagt, at Voteringen angik dette Punkt. Min Grund herfor er følgende: Opsørelse paa indisponibel Kassebeholdning paa den Maade, som jeg nævnte i Begyndelsen af mit Foredrag, har nu meget længe fundet Sted i den Form i Kongeriget og siden Fællesstatens Tilblivelse ogsaa i hele Monarchiet; men, dersom Landsthinget og Folkethinget ere enige om, at denne Opsørelse fremtidig skal ophøre, og dersom det tillige kunde overbevise Regjeringen om Rigtigheden heraf, vil og maa det, hvis der ikke skal komme megen Forvirring og Anledning til Forvirring ind i vort hele Regnskabsvæsen, drage til Følge, at en lignende Forandring maa foretages, baade for Fællesministeriernes og for de øvrige enkelte Landsdeles Bedkommende. Men til at faae en saadan Foranstaltning gennemført, troer jeg ikke, man kan benytte Voteringen over et saadant enkelt Punkt. Jeg skal nu berøre, hvorfor Forslagsstillerne have valgt den Form, at den til 2den Behandling vedtagne Beslutning skal gaae ud, uden at der sættes Noget istedetfor samme. Dengang Revisoratet tog Beslutning om sin Indstilling med Hensyn til denne Post, vidste det ikke, hvad Skjæbne Indstillingerne angaaende